

контролю в цій сфері, а, що є мабуть головне, підвищити ефективність державної митної політики в країні.

Одержано 16.04.2018

УДК 343.133(477)

Ярослав Вікторович Картавий,

курсант 3 курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ФУНКЦІЯ ОБВИНУВАЧЕННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Після прийняття Конституції України 1996 р. діяльність прокурора в суді спрямована на підтримання державного обвинувачення. Тобто, законодавчо закріплено чітке розмежування законодавчої, виконавчої та судової влади, що свідчить про обрання демократичного, правового шляху розбудови нашої держави. На наш погляд, обвинувачення є невід'ємною частиною кримінальної процесуальної діяльності прокурора, адже розпочинається з самого початку досудового розслідування і триває на всіх судових стадіях аж до прийняття остаточного судового рішення, яке має набрати законної сили.

У Концепції реформування кримінальної юстиції України від 8 квітня 2008 р. було закріплено, що на прокуратуру покладається кримінальне переслідування особи, у тому числі висунення обвинувачення, процесуальне керівництво досудовим розслідуванням та складанням обвинувального акта. Кримінальне переслідування розглядалось як виключна процесуальна функція прокурора, яка полягає у висуненні від імені держави обвинувачення, направленні кримінального провадження до суду, підтриманні державного обвинувачення в суді, участі в перегляді судових рішень в апеляційній та касаційній інстанціях. З прийняттям у 2012 р. чинного КПК поняття «обвинувачення» набуло офіційного визначено у п. 13 ч. 1 ст. 3, під чим розуміється твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, висунуте в порядку, встановленому КПК. Окрім того, у ч. 3, 4 ст. 22 КПК закріплено, що під час кримінального провадження функції

державного обвинувачення, захисту та судового розгляду не можуть покладатися на один і той самий орган чи службову особу. Повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, звернення з обвинувальним актом та підтримання державного обвинувачення у суді здійснюється прокурором. При цьому в ч. 2 ст. 26 КПК України передбачено, що відмова прокурора від підтримання державного обвинувачення тягне за собою закриття кримінального провадження, крім випадків, передбачених КПК. Водночас виникає питання: а яку відповідальність несе прокурор у разі відмови від підтримання державного обвинувачення, адже на законодавчому рівні це питання не врегульоване. Вважаємо, що це питання слід законодавчо урегулювати, оскільки згідно з ч. 1 ст. 36 КПК України прокурор, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог КПК, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. А в ч. 2 цієї ж статті закріплено, що прокурор здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Крім того, прокурор наділений широким спектром повноважень під час досудового розслідування, зокрема має повний доступ до матеріалів кримінального провадження, надає слідчому доручення, погоджує або відмовляє у погодженні клопотання слідчого до слідчого судді про проведення процесуальних дій, ініціює перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення розслідування тощо. Разом із цим, він має відмовитися від підтримання державного обвинувачення. У зв'язку з цим як мінімум постає питання про його компетентність.

Таким чином, можна зробити висновок, що діяльність прокурора в кримінальному провадженні є багатофункціональною та досить різноманітною і не може бути зведена лише до здійснення кримінального переслідування. У чинному КПК України, безумовно, є свої позитивні нововведення щодо державного обвинувачення прокурором, однак окремі аспекти вимагають перегляду та вдосконалення.

Одержано 16.04.2018

